

Sygn. akt VIII Gz 239/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górską

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SO Aleksandra Wójcik-Wojnowska

po rozpoznaniu 29 listopada 2019 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w S.

przeciwko S. B. F. A. z siedzibą w K. w Królestwie Szwecji

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 28 stycznia 2019 r. w sprawie X GNC 1293/18

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

N. G.

A. G.

A. W.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie 22 maja 2018 r. uwzględnił powództwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. przeciwko S. B. F. A. z siedzibą w K. w Królestwie Szwecji o zapłatę 6.650 euro wydając europejski nakaz zapłaty.

Pozwana złożyła na urzędowym formularzu sprzeciw od europejskiego nakazu, podpisany przez radcę prawnego wskazanego w rubryce formularza przewidzianej na dane pełnomocnika. Na zarządzenie przewodniczącego z 4 stycznia 2019 r. wezwano pełnomocnika pozwanej do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w europejskim postępowaniu nakazowym przez przedłożenie pełnomocnictwa do reprezentacji pozwanej w sprawie wraz z dokumentami, z których wynikać będzie umocowanie osób udzielających pełnomocnictwa do reprezentacji spółki, wyznaczając mu termin tygodniowy od doręczenia wezwania oraz zastrzegając rygor odrzucenia sprzeciwu. Wezwanie doręczono pełnomocnikowi 11 stycznia 2019 r.

Wykonując nałożone wezwanie pismem datowanym na 15 stycznia 2019 r. pełnomocnik złożył niepotwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię udzielonego mu przez członków zarządu pozwanej M. P. i F. P. pełnomocnictwa wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej w kwocie 17 zł i kserokopią przetłumaczonego na język polski elektronicznego świadectwa rejestracyjnego spółki prawa szwedzkiego.

Postanowieniem z 28 stycznia 2019 r. w sprawie X GNc 1293/18 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie odrzucił sprzeciw pozwanej z 17 grudnia 2018 r. od europejskiego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie 22 maja 2018 r.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd I instancji przywołał treść art. 89 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., który stanowi, że pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej, natomiast niespełnienie tych wymagań – zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z 16 lipca 2015 r. w sprawie II PZ 6/15, LEX nr 1771520 – stanowi brak formalny pisma procesowego. Następnie powołał się na art. 505^{19a} k.p.c., który stanowi, że Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie przepisanej terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw którego braków pozwany nie usunął w terminie. Na tle tych regulacji Sąd Rejonowy wskazał, że w toku badania braków formalnych sprzeciwu stwierdził, że do sprzeciwu nie dołączono pełnomocnictwa do reprezentacji pozwanej i pomimo wezwania brak ten nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie, gdyż dokumenty złożone zostały w formie nieprzewidzianej dyspozycją art. 89 k.p.c. W konsekwencji Sąd Rejonowy, stosownie do art. 505^{19a} k.p.c. odrzucił sprzeciw.

Pozwana wniosła zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 28 stycznia 2019 r. w sprawie X GNc 1293/18 zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a nadto domagając się zasądzenia na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwana podniosła następujące zarzuty:

- naruszenia art. 89 § 1 i 2 k.p.c., przez niewłaściwe uznanie, że wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty jest pierwszą czynnością procesową, która rodzi wymóg dołączenia uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa, podczas gdy formularz urzędowy sprzeciwu takiego wymogu nie przewiduje, co uzasadnia przekonanie, że dokument pełnomocnictwa może zostać złożony w toku sprawy;
- naruszenia art. 97 § 1 i 2 k.p.c., przez jego niezastosowanie w sprawie i w konsekwencji niedopuszczenie strony pozwanej do złożenia sprzeciwu do europejskiego nakazu zapłaty pomimo wyraźnej woli dokonania takiej czynności procesowej przez pełnomocnika prawidłowo umocowanego w sprawie;
- naruszenia art. 505^{19a} k.p.c., przez uznanie, że niedołączenie do sprzeciwu uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa jest brakiem formalnym, którego nieuzupełnienie skutkuje odrzuceniem sprzeciwu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana powołała się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 10 października 2013 r. w sprawie II UK 103/13, zgodnie z którym brak uwierzytelnienia kopii pełnomocnictwa jest wyłącznie brakiem formalnym i nie oznacza braku umocowania. Zwracała też uwagę na okoliczność, że dokument pełnomocnictwa i jego wydanie nie mają znaczenia konstytutywnego, gdyż taki charakter ma samo udzielenie umocowania (powołał się tu na uzasadnienie wyroku SN z 28 marca 2008 r. w sprawie II PK 235/07), jak również na to, że brak przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa uwierzytelnionego za zgodność z oryginałem nie stanowi przyczyny nieważności postępowania, jak też nie stanowi braku należytego umocowania, o którym mowa w art. 379 pkt 2 k.p.c., bowiem w takim przypadku chodzi o braki w udzieleniu pełnomocnictwa, a nie w samym dokumencie potwierdzającym umocowanie. Nadto pozwana wywodziła, że brak formalny polegający na niedostarczeniu uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa przy pierwszej czynności procesowej może być konwalidowany, gdyż pełnomocnictwo jest skuteczne od momentu jego udzielenia, a dołączenie prawidłowo

udzielonego pełnomocnictwa na późniejszym etapie sprawy, np. przez jego wciągnięcie do protokołu, traktować należy tak, jakby zostało złożone z pierwszym pismem, przy czym jednocześnie pozwana uwypukliła, że brak uwierzytelnienia kopii pełnomocnictwa znajdującej się w aktach sprawy jest wyłącznie brakiem formalnym i nie oznacza braku umocowania.

Pozwana kwestionowała także zasadność żądania przez Sąd Rejonowy przedłożenia uwierzytelnionej kopii pełnomocnictwa, w sytuacji w której formularz sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty nie zawiera w żadnym miejscu wymogu dołączenia pełnomocnictwa, a wobec tego – zdaniem pozwanej – sporne jest czy samo złożenie sprzeciwu jest pierwszą czynnością procesową, do której należy dołączyć uwierzytelnione pełnomocnictwo. Pozwana wywodziła przy tym, że w jej ocenie specyfika postępowania w sprawach europejskiego nakazu zapłaty wykazuje pewną analogię do postępowania elektronicznego, w którym zgodnie z art. 89 § 1¹ k.p.c. pełnomocnictwa nie dołącza się. Pozwana w konsekwencji uważała, że pierwszą czynnością procesową jest rozprawa wyznaczona przez Sąd rozpoznający sprawę.

Powódka złożyła odpowiedź na zażalenie pozwanej domagając się jego oddalenia oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko powódka twierdziła, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe i zwracała uwagę, że obowiązek przedłożenia pełnomocnictwa w odpowiedniej formie wprost wynika z art. 89 § 1 k.p.c. a ponadto wprost z przepisu tego wynika, iż pełnomocnictwo to ma zostać złożone przy pierwszej czynności procesowej dokonywanej przez pełnomocnika. Nadto wskazywała, że jeżeli pierwsza czynność procesowa ma postać składanego pisma procesowego, to złożenie dokumentu pełnomocnictwa stanowi wymóg formalny stosownie do art. 126 § 3 k.p.c.

Powódka zwracała też uwagę, że pozwana nie ma racji twierząc, że wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty nie jest pierwszą czynnością procesową, skoro niewątpliwie jest to pierwsze zachowanie się pozwanej podjęte przed Sądem mające na celu wywołanie określonego skutku przewidzianego przez prawo procesowe. Powódka zwracała też uwagę, że przyjmowana przez pozwaną analogia do przepisów o postępowaniu elektronicznym, jest niezasadna, bowiem sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty nie jest czynnością procesową dokonywaną za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Skoro zaś w art. 89 § 1¹ k.p.c. wymóg złożenia stosownego dokumentu pełnomocnictwa został wyłączony tylko w odniesieniu do czynności procesowych dokonywanych wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, to uznać trzeba, że obowiązek taki ma zastosowanie do wszystkich innych czynności procesowych, w tym wnoszonych na urzędowych formularzach. Zdaniem powódki zatem również w przypadku europejskiego postępowania nakazowego w kwestii wykazania pełnomocnictwa obowiązują wymagania wynikające z art. 89 § 1 k.p.c. Powódka zwróciła też uwagę, że w świetle art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1896/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty wszelkie zagadnienia proceduralne, które nie zostały uregulowane w tym rozporządzeniu, podlegają prawu krajowemu. Wbrew zatem twierdzeniom pozwanej, miarodajne są w tym zakresie przepisy krajowe państwa członkowskiego, w którym europejski nakaz zapłaty został wydany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

(...) postępowanie nakazowe zostało ustanowione przepisami rozporządzenia nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz. Urz. UE L Nr 399 z 30 grudnia 2006, str. 1, ze zm.), zwanego „rozporządzeniem nr 1896/2006”, natomiast na gruncie polskiego postępowania cywilnego uregulowano je przepisami art. 505¹⁵-505²⁰ k.p.c. Jednocześnie zgodnie z brzmieniem art. 26 rozporządzenia nr 1896/2006 wszelkie zagadnienia proceduralne, które nie są uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, podlegają prawu krajowemu. O ile przy tym przepisy rozporządzenia nr 1896/2006 regulują kwestie dotyczące wymogów formalnych pozwu wnoszonego w europejskim postępowaniu nakazowym, czy przyczyn odrzucenia pozwu, o tyle poza objętym jego regulacją zakresem pozostają zarówno kwestie

dotyczące umocowania pełnomocnika i wykazania tego umocowania, jak również kwestie dotyczące postępowania ze sprzeciwem obciążonym brakami formalnymi.

Zgodnie z brzmieniem art. 505^{19a} k.p.c. sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie przypisanego terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw którego braków pozwany nie usunął w terminie. W doktrynie na tle tego przepisu wprost wskazuje się, że doprecyzował on podstawy, w jakich dokonuje się odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w europejskim postępowaniu nakazowym, a wprowadzenie takiej regulacji pozwala na usunięcie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie, jakie przepisy będą miały zastosowanie, bowiem kwestia ta nie jest rozstrzygnięta na gruncie rozporządzenia nr 1896/2006. Art. 505^{19a} k.p.c. pozwala tym samym na określenie jaki podmiot, w jakich przypadkach oraz w jakiej formie odmówi rozpoznania sprzeciwu wniesionego od europejskiego nakazu zapłaty. Jednocześnie w doktrynie wskazuje się też, że w przypadku usuwania braków formalnych sprzeciwu do europejskiego nakazu zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy ogólne k.p.c., w tym art. 130¹ k.p.c. [por. I. G. w: red. E. Marszałkowska-K., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2019, art. 505^{19a} k.p.c.].

Trzeba również zaznaczyć, że w przypadku postępowań odrębnych, a do takich należy występujące w niniejszej sprawie europejskie postępowanie nakazowe uregulowane na gruncie k.p.c. w przepisach art. 505¹⁵-505²⁰ (na co wskazuje sama systematyka k.p.c., gdyż przepisy te znajdują się w Rozdziale 1 w Dziale VII w Tytule VII regulującym postępowania odrębne) w zakresie wprost nieuregulowanym odmiennie w przepisach szczególnych regulujących dane postępowanie, zastosowanie znajdują przepisy ogółe dotyczące postępowania cywilnego w ogółe oraz przepisy ogółne dotycząc postępowania procesowego. Tym samym także do postępowania odrębnego jakim jest europejskie postępowanie nakazowe znajduje zastosowanie tak art. 89 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej, jak również art. 126 § 3 zdanie pierwsze k.p.c. stanowiący, że do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo albo uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który wcześniej nie złożył pełnomocnictwa.

Wyjątki od wskazanej regulacji ustanowione zostały m.in. w art. 89 § 1¹ k.p.c., który stanowi, że przepisowi § 1 nie stosuje się do czynności procesowej dokonanej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególny przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. W takim przypadku pełnomocnik powołuje się na pełnomocnictwo, wskazując jego zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87. Wyjątek przewiduje także art. 126 § 3 zdanie drugie k.p.c., który stanowi, że jeżeli pełnomocnik dokonał wyboru wnoszenia pism za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa wnosi się za pośrednictwem tego systemu. Przepisy powyższe dotyczą sytuacji, w której czynność procesowa dokonywana jest za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w sytuacji w której wprost przepis szczególny przewiduje, że czynności mogą być dokonywane wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. Dotyczy to przede wszystkim elektronicznego postępowania upominawczego uregulowanego przepisami art. 505²⁸-505³⁹ k.p.c., które także należy do postępowań odrębnych i co do którego art. 126 § 3¹ k.p.c. wprost wskazuje, że art. 126 § 3 k.p.c. nie stosuje się do pism wnoszonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Drugim przypadkiem zastosowania wskazanych przepisów pozostaje sytuacja uregulowana w art. 125 § 2¹ k.p.c. a zatem także sytuacja, w której składanie pism procesowych za pomocą systemu teleinformatycznego jest możliwe (§ 2^{1a}), ale nie obowiązkowe. Sposób wnoszenia pism za pomocą systemu teleinformatycznego jest przy tym uregulowany wydanym na podstawie art. 125 § 3¹ k.p.c. rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sposobu wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1783).

Powyższe przepisy wskazują, że ustawodawca za każdym razem, gdy odstępuje od wymogów określonych art. 89 § 1 oraz art. 126 § 3 k.p.c., wprost wskazuje na istnienie takiego wyjątku, który sprawia, że wymogiem formalnym dokonania pierwszej czynności procesowej w postępowaniu – w tym w szczególności wymogiem formalnym czynności procesowej w postaci wniesienia pierwszego w sprawie pisma procesowego – przestaje być wymóg dołączenia do akt

sprawy pełnomocnictwa z podpisem mocodawcy (a zatem oryginału) lub wierzynelnego odpisu pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwniej. Zaznaczenia także wymaga, że w procesie wykładni norm z przepisów prawnych doktryna zgodnie przyjmuje, że nie powinno się dokonywać rozszerzającej wykładni wyjątków, zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* [por. M. Z., Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, W. 2010, s. 242-243, 343].

Na tle powyższego trzeba wskazać, że ustawodawca – tak unijny, jak i krajowy – nie wprowadził w przypadku dokonywania czynności procesowych w europejskim postępowaniu nakazowym wyjątków od ogólnych wymogów ustanowionych na mocy art. 89 § 1 i art. 126 § 3 k.p.c., a co za tym idzie niespełnienie określonych w tych przepisach wymogów sprawia, że czynność procesowa dotknięta jest brakami formalnymi, które podlegają usunięciu zgodnie z przepisami art. 130 k.p.c. w przypadku zwykłych pism oraz art. 130¹ k.p.c. w przypadku istnienia wymogu wniesienia pisma procesowego na urzędowym formularzu. O ile przy tym wskazane przepisy w razie nieusunięcia w ustawowym terminie braków pism przewidują co do zasady zwrot pisma na zarządzenie przewodniczącego, o tyle art. 505^{19a} k.p.c. stanowi, że Sąd odrzuca sprzeciw któregoś braków pozwany nie usunął w terminie – w domyśle w trybie przewidzianym przepisami ogólnymi dotyczącymi czynności procesowych.

Podkreślenia przy tym wymaga, że rację ma strona pozwana, która wielokrotnie uwypuklała – powołując się na stanowisko wyrażane przez Sąd Najwyższy – że brak złożenia przez pełnomocnika przy pierwszej czynności procesowej pełnomocnictwa spełniającego wymogów określonych w art. 89 § 1 k.p.c. stanowi brak formalny tej czynności procesowej, który nie powoduje (w wypadku jego nieusunięcia) nieważności postępowania. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie zgadza się z tym poglądem, jednakże art. 505^{19a} k.p.c. w omawianym zakresie nie uzależnia odrzucenia sprzeciwu od dotknięcia go wadą, która miałaby skutkować nieważnością postępowania, lecz nieusunięciem w terminie właśnie braków formalnych tego pisma procesowego.

Mając na względzie wspomnianą już wcześniej zasadę zakazującą dokonywania rozszerzającej wykładni wyjątków, za niezasadne należało uznać stanowisko strony pozwanej, która upatrywała podobieństwa europejskiego postępowania nakazowego do wspomnianego już elektronicznego postępowania upominawczego uregulowanego przepisami art. 505²⁸-505³⁹ k.p.c. O ile bowiem w przypadku tego postępowania ustawodawca wprost w art. 505³⁷ k.p.c. przewiduje odrębny tryb usuwania braków pism składanych w tym postępowaniu – stanowiących braki na gruncie postępowania zwykłego, a sprowadzający się m.in. do wykazania umocowania już na etapie przekazania sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego do sądu właściwości ogólnej – o tyle w przypadku europejskiego postępowania nakazowego ani ustawodawca unijny, ani też ustawodawca krajowy takich, czy analogicznych rozwiązań w przypadku tego postępowania odrębnego nie wprowadzili. Tym samym nie można zgodnie z przyjętymi zasadami wykładni przyjąć (zwłaszcza w braku stosownego odesłania konkretnym przepisem dotyczącym europejskiego postępowania nakazowego), że dotyczący innego postępowania odrębnego przepis miałby znaleźć zastosowanie do wykazania umocowania w przypadku wniesienia m.in. sprzeciwu w innym postępowaniu odrębnym, tj. w europejskim postępowaniu nakazowym.

Jednocześnie trzeba dodać, że europejskie postępowanie nakazowe nie jest w Polsce prowadzone za pomocą systemu teleinformatycznego, a jedynie jest postępowaniem odrębnym, które przewiduje stosowanie urzędowych formularzy, których wzory uregulowane zostały rozporządzeniem nr 1896/2006. Niemniej, brak wymienienia w formularzu wynikającego z ogólnych przepisów k.p.c. obowiązku z art. 89 § 1 k.p.c. nie pozwala jeszcze na uznanie, że sam taki brak skutkuje ustanowieniem wyjątku od zasady uregulowanej art. 89 § 1 i art. 126 § 3 k.p.c.

Nie sposób jednocześnie zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, ażeby wniesienie sprzeciwu do nakazu zapłaty wydanego w europejskim postępowaniu nakazowym nie było pierwszą czynnością procesową w sprawie, bowiem pozostaje ono pierwszą czynnością dokonywaną przez stronę – w tym przypadku reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika. Tym samym wymóg załączenia należytego uwierzytelnionego pełnomocnictwa nie dotyczyłby pozwanej w sytuacji, w której pierwszej czynności procesowej w postaci wniesienia sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty dokonałaby osobiście, a nie przez pełnomocnika, na którego nałożony został obowiązek z art. 89 § 1 k.p.c. Tylko w

takim przypadku pełnomocnictwo mogłoby zostać udzielone np. ustnie do protokołu stosownie do art. 89 § 2 w zw. z art. 158 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na względzie należało w ocenie Sądu odwoławczego uznać, że Sąd I instancji prawidłowo uznał, że do wymogów formalnych sprzeciwu do europejskiego nakazu zapłaty na gruncie przepisów k.p.c. stosowanych w związku z art. 26 rozporządzenia nr 1896/2006 należy także załączenie pełnomocnictwa stosownie do art. 126 § 3 k.p.c., gdyż sprzeciw jest pierwszym pismem procesowym strony pozwanej składanej w sprawie prowadzonej w europejskim postępowaniu nakazowym, jak również prawidłowo uznał, że dokument pełnomocnictwa musi spełniać wymogi określone art. 89 § 1 k.p.c., a zatem zostać złożony bądź w oryginale (zawierać podpis mocodawcy), bądź w uwierzytelnionym odpisie, których to wymogów strona pozwana – bezspornie – nie wykonała na skierowane do niej wezwanie.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu naruszenia art. 97 k.p.c. wskazać trzeba, że zgodnie z jego § 1 po wniesieniu pozwu sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności procesowej osobę niemogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa. Zarządzenie to sąd może uzależnić od zabezpieczenia kosztów. Zgodnie z § 2 wskazanej jednostki redakcyjnej sąd wyznaczy równocześnie termin, w ciągu którego osoba działająca bez pełnomocnictwa powinna je złożyć albo przedstawić zatwierdzenie swej czynności przez stronę. Jeżeli termin upłynął bezskutecznie, sąd pominię czynności procesowe tej osoby. W tym wypadku przeciwnik może żądać od działającego bez umocowania zwrotu kosztów spowodowanych jego tymczasowym dopuszczeniem. Na tle powyższych przepisów wskazuje się, iż dotyczą one sytuacji, w której zaistnieje potrzeba dokonania naglącej czynności, a zatem czynności niecierpiącej zwłoki, pilnej [por. Z./F.-G. w: red. Z., F.-G., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, W. 2019, art. 97 k.p.c.; red. M. S., Słownik języka polskiego, Tom I, W. 1984, s. 258]. Chodzić więc będzie o takie czynności procesowe, których niezwłoczne niepodjęcie przez stronę może wywołać ujemne, nieodwracalne skutki procesowe dla tej strony, co może dotyczyć np. czynności polegającej na reprezentowaniu strony na rozprawie [por. uzasadnienie wyroku SA w Warszawie z 27.03.2018 r. w sprawie I ACa 2206/16, L.].

W doktrynie za taką nagłą czynnością procesową uznaje się również wniesienie środka zaskarżenia, gdyż mogłoby to spowodować niekorzystną sytuację dla strony, czy uczestnika postępowania, jednakże zastosowanie tego przepisu doktryna wiąże z zaistnieniem sytuacji, w której z uwagi na jej nagłość nie jest możliwe także uzyskanie dokumentu pełnomocnictwa przed ujawnieniem się pełnomocnika w sprawie [por. I. G. w: red. E. Marszałkowska-K., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2019, art. 97 k.p.c.]. W okolicznościach rozpoznanej sprawy nie sposób jednak w tym kontekście mówić o zaistnieniu potrzeby dokonania naglącej czynności procesowej przez osobę niemogącą tymczasowo przedstawić pełnomocnictwa. Pełnomocnik pozwanej nie wskazał bowiem żadnych okoliczności, które miałyby świadczyć o tymczasowym braku możliwości przedstawienia przez niego dokumentu pełnomocnictwa podpisanego przez mocodawcę (zgodnie z zasadami reprezentacji pozwanej spółki), a co więcej na skierowane do niego wezwanie z 8 stycznia 2019 r. złożył kserokopię dokumentu pełnomocnictwa, która nie spełniała jednak wymogów co do formy tego dokumentu składanego do akt sprawy, jakie przewiduje art. 89 § 1 k.p.c. Wykonując to wezwanie pełnomocnik nie podał żadnych okoliczności, które miałyby przemawiać za zastosowaniem wobec niego art. 97 § 1 k.p.c., w szczególności nie podał żadnych okoliczności, które by wskazywały na jakiegokolwiek trudności, jakich mógłby doznać w realizacji nałożonego nań przez ustawodawcę na mocy art. 89 § 1 k.p.c. obowiązku.

Mając powyższe na względzie uznać trzeba, że Sąd Rejonowy nie miał podstaw do skorzystania w niniejszej sprawie z przyznanego mu art. 97 § 1 k.p.c. uprawnienia.

Mając na względzie wyżej poczynione rozważania należało uznać wreszcie, że niezasadny okazał się też zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 505^{19a} k.p.c. Odczytywana z tego przepisu norm została bowiem prawidłowo zastosowana przez Sąd Rejonowy, który stwierdził, że strona pozwana – mimo skierowania do niej dostatecznie skonkretyzowanego wezwania do usunięcia braków formalnych sprzeciwu do nakazu zapłaty w europejskim postępowaniu nakazowym w postaci wykazania umocowania zgodnie z art. 89 § 1 k.p.c. – nie wykonała tego zobowiązania w ustawowym tygodniowym terminie, gdyż nie złożyła ani dokumentu pełnomocnictwa podpisanego

przez mocodawcę ani wierzitelnego odpisu tego dokumentu, lecz jedynie niuwierzytelnią kserokopię tego dokumentu.

Uzasadniona w powyższy sposób prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego skutkowałą oddaleniem zażalenia, o czym orzeczono w punkcie I na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.

W punkcie II rozstrzygnięto o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., który stanowi, że sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

O kosztach tych Sąd Okręgowy orzekł stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. Na poniesione przez powódkę koszty niezbędne do dochodzenia jej praw w postępowaniu zażaleniowym złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c.) w wysokości 600 zł ustalonej stosownie do § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 3 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Natalia Pawłowska-Grzelczak

Agnieszka Górska

Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Sygn. akt VIII Gz 239/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

• (...)

• (...)

3. (...)